

Langebros en dag i december

Det är märkligt hur skogen doftar på vintern. Tung, fuktig och full av vemod. Om man lyssnar och står helt stilla kan man höra små steg närma sig. Det kan bara vara en liten skogsmus på jakt efter mat.

Ilande iväg, följt av en vråk, över tre torra stubbar intill en bottenfrust tjärn, flyger ättebaneret. Känslan i snön är krampaktig. En kall kår drar in längs ryggraden.

Hjort, har du somnat redan? Det var Tor som kom in i värmen från långhuselden. Hjort vaknade till ur sin halvslummer. Nej, jag satt bara och tänkte lite. Haha, skrattade Liv, han sov gott och snarkade högt dessutom.

Verkligen inte! Men har ni tänkt på vad mycket som hänt här på kort tid, frågade Hjort? Jag känner att ättens framtid ligger i stort dunkel. Tvillinggudarna varnar för kraftig obalans. De gamle kan ha lämnat oss, vi kan vara i fara.

Nu yrar du väl igen? Tvillinggudarna? De gamle? Räcker det inte med asarna eller Vite krist?, Träl kisade fram ur sin sömnad.

Jo, det räcker nog faktiskt med allt tok den där trögtänkte bror Get ställer till med trots att han själv tycker att han är den mest snabbtänkte bland oss. Vi behöver klokhet nu och lyssna ner i marken. Där finns svaren.

Bastubad vid Björknäs

Kvällen var kall och stjärnklar. Nere vid Hällasjön steg en vit fontän av varm ånga från bastuns skorsten. Övriga Björknäs låg tyst och många hade redan lagt sig efter en dag av intensiva förberedelser. "Mer vatten på stenarna" kvittrade badmästaren Skarv och stänkte med sakkunnig hand ut lite vatten i taget, över de stora stenarna, med en stor träskopa. Några droppar i taget över lång tid så stenarna inte skulle kallna. Och skarv var en mästare på området. Våg på våg av vattengångar slog emot de sex männen som dröp av fukt inne i bastun. "Det räcker" kved Hök och höll händerna som skydd mellan benen. Get skrattade muntert och nickade åt Skarv att hålla på mer. I bastun satt även Berulv, bredaxlad med svällande muskler, Öjvind med sitt stora skägg och Hjort, tankfullt leende.

"Du bringar mycket heder åt vår ätt, min bror", sa Get vänd mot Berulv. "Det blir din fjärde resa med trossen till kriget. Jag ska se till att allt är klart för avresa innan solen går upp. Jag vet att du hellre vill slåss, och därför är jag tacksam."

"Hur går det med Liv?", frågade Hök, vänd mot Hjort, som hällde upp mer öl utan att spilla en droppe. "Ja, ryggen har läkt och brödet blir bakat som det ska. Hundra rågkakor följer med på oxkärran imorgon. Men helt glad är hon inte" sa Hjort med så hög röst att det andra samtalet avstannade. "Har det hänt henne något? har hon halkat på stigen ner till bäcken?" undrade Get förvånad. Hjort tog upp käppen man hade att peta i elden med och slog den med full kraft i bänken precis bredvid Gets ben. "Jaså, det", sa Get tankspritt. "Det hade jag visst glömt och det var ju flera månader sedan. Man ska inte älta det gamla. Nu ska vi se framåt. Jag har lovat vintergille och gille ska det bli. Så här i krigstider behöver vårt land

vanlig glädje, inte drottningens hovfjanterier eller en mjölnarfrus gnäll över vanlig fostran. Öjvind, ditt senaste öl är verkligen kraftigt. Vi tar fem tunnor till vintergillet. Jag såg för övrigt till att en tunna packades ner i oxkärran innan jag gick ner hit till bastun." Get lyfte på ena skinkan och släppte sig ljudligt. "Skitoxe", vrålade Hjort och gav Get ett hårt slag på ena axeln så Get halkade ner på golvet från bänken till allas munterhet. Snart skrattade även Get. "Nu är det dags att vädra och bada innan vi provar den rökta korven", slog Öjvind fast och männen vinglade ut ur bastun och knuffande på varandra tumlade de ner i vattnet.

Rejält nedkylda och lite lugnade återvände de snart in i värmen. Korven skars i tjocka skivor. Bröd bröts och det rapades friskt mellan bågarna med öl. Get blev lite gråtmild: "Jag är verkligen en lyckligt lottad man. Har ni sett att nästan alla kvinnor av ätt hos oss just nu går med magen i vädret." Skarv log hemlighetsfullt. "Många blöder just nu i Hunaland men vi föder barn på löpande band. Nu tror jag till och med Alma gått och tjärat ner sig i en karl. Men jag vet inte vem han är. Rykten har jag hört men när jag frågade blev hon röd som ett äpple och bad mig sköta mitt" fortsatte Get. De andra skrattade. "Snart är det bara Tekla som inte är på tjocken" pep Skarv mellan skrattattackerna, Berulv reste sig hastigt, röd i ansiktet av vrede och grep Skarv om nacken och lyfte honom med rak arm. "Inget sådant tal om min mor". Skarv sprattlade med benen och kved av smärta. "Lugn, min bror", sa Hjort skarpt och la handen på Berulvs axel. "Han menade inget illa. spar din vrede till våra fiender"

fortsatte han med mildare röst. Berulv släppte greppet så Skarv ramlade ner på golvet, muttrade något och lämnade bastun. "Ja, nu är det nog dags för oss alla att sova" sa Get och fem män ragglade upp emot långhuset. Skarv gned sin nacke, greppade en rotborste, och började noggrant skura bastun och sig själv med såpa.

Fyra timmar senare ledde Berulv kolonnen med tre oxkärror mot fronten.

Liv av Långe - En eftermiddag i november.

Det blev mörkt tidigt om kvällarna nu i Berghem. Vindarna var kalla men än hade inte de första snöflingorna börjat falla. Livs rygg hade äntligen börjat läka efter piskrappen som Get delat ut till henne. Det var värre med hur hon kände sig inuti. Bruten och trasig igen. Som att hon haft en dröm inom räckhåll men nu vaknat upp till den bistra verkligheten. Hon tänkte tillbaka på höstgillet där hon öppnat munnen och sagt alldeles för mycket, allt på grund av att vara Ragna till lags. Det hade varit i förtroende och för att skapa ett band mellan sig och Ragna som Liv hade berättat att hon blotat till gudarna. Aldrig trodde hon att det skulle få sådana konsekvenser. Mannen som hon höll av så mycket hade blivit avvisande och kall. En drucken man hade kommit fram efteråt på gillet och sagt att Get skulle få halsen avskuren. Skölds gode hade sagt att de som var döpta men tvivlade skulle bli andar utan frid i livet efter detta. De skulle varken komma till Valhall eller himmelriket. Hon visste fortfarande inte hur hon skulle göra, be till vite krist eller blota som fornsedare. Get hade gett sig av direkt efter att han delat ut straffet till Liv och troligt var att de inte skulle språkas innan det var dags för gille.

Njal var den som skickat bud till Get om att inte straffa Liv för hårt och la den största skulden på sin fru. Det var märkliga tider när en av de människor Liv hade varit mest rädd för nu hade räddat hennes liv. 20 piskrapp var ett billigt pris hon fått betala för att vara illojal mot sin ätt.

Nu var allt ur världen hade Get sagt när han lämnade Berghem. Låt oss ha ett gille för att visa att vi står enade i ätten Långe. Kriget är nog snart slut i Härjedalen så maten ska räcka för att bjuda frikostigt.